

Kjære venner

Ny Barneavdeling, men bare halv!

Vi har hatt så mange barn innlagt her nå hele det siste året, at det blitt for vanskelig å ha en kombinert Føde- og Barne-avdeling. Det ble for fullt og kaotisk. Så planen er å renovere to eldre bygninger, koble dem sammen, og la det bli en skikkelig Barneavdeling. Den ene er nå ferdig renoverert. Men den andre inneholder rtg-avdelingen vår og sosialkontoret, og må vente til den avdelingen får nye lokaler, og det vil nok ta et års tid. Men vi tar i bruk den halvparten som er klar, for vi venter økt tilstrømning av syke barn nå som regntiden står for døra.

Igjen har vi innviet en ny bygning her. Denne gangen var det Barneavdelingen. Khura Hari får æren av å klippe den røde snora. Han har vært innlagt her i mange uker, og har nok ennå lang tid igjen, for han har en svær infeksjon i leggbenet. Vi håper vi kan redde benet hans. Her løfter pappa ham opp, for han kan ikke stå selv nå. Han har saksen klar i hånda, og har selv valgt hvilken seng som skal være hans i den nye avdelingen.

Barna ligger på en sal med 18 senger, oppdelt med halve vegger. Det ser ut til å skape godt miljø, og gir god oversikt for sykepleierne. Det er en effektiv måte å bruke plassen på nå gjennom regntiden, og gir godt miljø. De fleste her ønsker ikke enerom, men å ha folk rundt seg.

Det vil nok ennå ta et års tid før den andre halvparten av Barneavdelingen kan tas i bruk.

Ambika og Chuda har vaktskifte i sykesengen.

Noen familier har mer å bære enn andre. Far har båret tre av sine fem barn utallig ganger til sykehuset, fra nabodistriktet. De har en arvelig sykdom som gjør at de brenner bena nesten uten foranledning. Ambika brakk lårbeinet for sjette gang, og var skrevet ut etter to måneder i strekkbehandling. Lillesøster Chuda var hos henne under oppholdet her. Gleden var stor da faren kunne hente begge jentene med seg hjem. En uke etter kom han tilbake med Chuda, da var det hennes tur med et nytt brudd. Nå er det hun som ligger i strekk.

Siden hun ikke har brukket det samme lårbeinet før, skal hun få et stålrør operert inn av ortoped dr. Indra som er her nettopp nå for å hjelpe oss med ortopediske operasjoner. Men sike familiebyrder fordeles ikke etter bæreevne. Også fattige familier rammes. Deres familie er fattig og har i alle år vært avhengig av vårt pasientstøttefond for behandling. Takk for den utrolige muligheten til behandling som OT's lesere gir så mange.

I kirken

Det er fint å ha vært her en stund, det blir så mange slags møtepunkter. En av de vanskeligste pasientene jeg har hatt de siste to – tre årene er en liten tass med svært alvorlig leddgikt, og en mamma som er helt alene som enslig mor. Ingen penger, ingen støtte i familien. Jeg har fått medisinske råd fra eksperter både i Norge og i Katmandu. Og nå, endelig, med nye medisiner, synes det som at vi har fått sykdommen under kontroll uten at bivirkningene er uakseptable. Vi har blitt godt kjent i denne tiden, og både han og mamma'n har funnet et nytt hjem i kirken. Han har ofte hatt problemer med å gå, da blir han sur og vil bare sitte stille.

Men i dag løp han rundt sammen med en venninne, de kom og satte seg på fanget mitt før gudstjenesten.

Etter så lang tid er det nydelig å se at han løper som andre barn, bøyer i både hofter, knær og ankler, uten å måtte beskytte vonde ledd.

Kirke og sykehus hører sammen, har oppdrag som stadig møtes. Vi ser det tydeligere jo lengre vi er her.

Reuben er i gang

I forrige nummer fortalte vi at Reuben Sharma fra Nepal tar over som leder for byggeprosjektet. Han begynner ikke før i august, men var her noen dager nå for å få en innføring av Adrian, som har hatt denne jobben i en mellomperiode siden Fred dro. Her er Reuben i stua vår, og så får han en ekte "Okhaldhunga-trøye" av Tuk. Han kommer tilbake på kort besøk i juni når det skal velges entreprenør til et nytt bygg, og så for alvor midt i august.

Hundreåring gir en god start til nytt liv.

Hundre år gamle fingre i Bergen har strikket sammen disse maskene i kjærlighet til et ukjent lite nyfødt menneskebarn i Himalaya. Guds kjærlighet globaliseres, en god globalisering.

Takk til alle strikkere! Det er enormt hva som er kommet hit dette året. Nå er det pause mens jeg er i Norge og her har de nok tepper for en lang sommer. Nå er det tid for å folde strikkefingrene i bønn for barna her, - og vi takker også for hjelp til behandlingen for dem som ikke kan betale selv.

Tara deler gleden og takken

Tara var en av de første vi ble kjent med i Okhaldhunga. Ung og sterk jente, sto modig opp som en kristen og talte maoistene rett i mot under borgerkrigen. Senere ble hun menighetsleder i en nabolandsby. Etter mange år fant hun seg en enkemann som hun giftet seg med. De delte presterollen, og hun tok hans tidligere barn inn i sitt morshjerte. Men å få egne barn var ikke lett. Hun mistet tre barn i spontanaborter. Nå var hun endelig ved fullgått svangerskap, men blodtrykket steg og hun fikk svære hevelser i kroppen. Fødslen ble satt i gang, men det ble ingen åpning og et keisersnitt måtte til.

44 år og endelig mor!

Det ble en stor og fin gutt. Men han pustet fort og ble dårlig de første timene etter keisersnittet. Han lå lenge i kuvøsen og fikk behandling for blodforgiftning, samtidig som far satt ved kuvøsen, ba, leste i bibelen og skiftet bleier. Han var utrettelig, og til stor hjelp for de andre foreldrene som også levde i spenning rundt hver sin kuvøse på samme tid.

Etter noen spennende dager kom Lille Samuel seg fint. Han fikk komme ut av kuvøsen, og fant sin styrke igjen. De kunne reise hjem med en liten kraftkar som sugde begjærlig til seg av morsmelken. Taras glede renner over. – Hun deler den gjerne med alle lesere.

Jordskjelvtur

Endelig har vi kommet oss ut på tur igjen. Og igjen gikk vi til området i vest, der jordskjelvene rammet verst for to år siden. De fleste husene ble ødelagt, i en kommune over 90 % av dem.

Svært mange i dette området lever fremdeles i bambus-skur dekket av presenninger. Vi kom forbi mange slike underveis. Et lite solcellepanel på en stang gir strøm til en lyspære om kvelden. Men ellers er dette som å bo i telt. Og nå begynner den tredje regntiden.

Landets myndigheter tillater oss jo ikke å gjenoppbygge hus som ble skadd, det er for politisk ømtålig. Så vår nisje i denne situasjonen har blitt at vi hjelper den aller fattigste gruppen, de jordløse som aldri har eid annet enn midlertidige bambus-skur. Det første og viktigste er å forhandle med landsbyen om at noen der enten gir dem et jordstykke, eller selger det så billig at de kan kjøpe det. Vårt prosjekt gir aldri penger til jordkjøp, det er landsbyens bidrag.

Men når så jordkjøpet er i boks, hjelper vårt team til med å bygge hus, etter de aller enkleste tegningene som er godkjent av myndighetene som jordskjelvsikre. Det bygges i stein, tre og leire, med bølgeblekk tak. Familien som skal flytte inn bidrar alt de kan under byggingen.

Mr. Tamang, til venstre, og hans kone har ni barn sammen. Kona fødte elleve, men to er døde. De har jobbet i mange år på jorda til han som bor i huset i bakgrunnen. Nå ga han dem tomt til eget hus. Vår ingeniør Roshan, helt til høyre her, har ledet arbeidet med å sette opp et skikkelig hus med fire rom sammen med dem.

Nummer to fra høyre var også jordløs og har også fått hus. Mingma hadde jobbet og bodd i over 20 år på annenmanns jord. Nå har han flyttet inn i sitt eget, med mor og to yngre brødre. "Det neste er å finne meg en kone også! Kanskje noen vil ha meg nå, som jeg har hus?"

Inne er det koselig, og trangt. Han er stolt av å kunne ta oss imot i sitt eget hus. Og nå har han lært så mye under byggingen av eget hus at han får jobb på andre hus-prosjekter i nærheten.

Tre hus overgis til sine rette eiere

Vi var med på overføring av 6 hus, tre i hver kommune. Da er til sammen 15 hus overgitt. Femten familier har gjennomgått en stor forvandling av sin familiehistorie, det er et før og etter. Å eie et stykke jord er nemlig selve billetten inn i nepali-samfunnet. De får ikke bare et hus av stein, men de får også hjelp til å komme inn i landsbyens mange komiteer, kvinnegruppe, skogkomite, osv. De kan få strøm og vann, de får sine navn på listen over de som bor i landsbyen. Plutselig har det blitt synlig at de finnes!

Her er kommuneledere, og maoistleder og andre partiledere side om side for å feire alle jordløse vi får i hus.

Et annet sted vi kommer ligger to til av "våre" hus, de med blått tak, tett sammen. Ikke så rart det, tomtene er gitt av den samme velstående landeieren, etter intens "lobbying" av vår mann i området, Mr. Dilli.

I det ene av disse husene har en familie på fire flyttet inn, i det andre mor og datter på henholdsvis femti og åtti år. De to kvinnene hadde bodd alene i et falleferdig hus på leid jord langt inne i jungelen i årtier. Nå har de fått nære naboer!

Vi var heldige og traff alle i den unge familien hjemme. For faren er nesten alltid på jobb andre steder nå. Etter at han fikk opplæring under byggingen av sitt eget hus, er han blitt ettertraktet arbeidskraft til andre lignende byggeprosjekter.

Også gamlemor på åtti har fått nye oppgaver. Hun har aldri før hatt naboer, men med en treåring og en åtteåring i nabohuset, som ikke har slektninger selv, trengs hun i bestemor-rollen.

Det er et møysommelig arbeid, dette. Særlig forhandlingene om jord tar tid, og prosjektet vårt har så langt bare ferdigstilt femten hus. Men et hjertesukk fra en av medarbeiderne våre som jobber med dette på heltid, er egnet til å oppmuntre. Han sa: *"I fremtiden vil det bli vanskelig å vite hvilke hus Mission egentlig har bygget, for nå bygger alle her hus etter Missions modell."* ("Mission" er altså det lokale navnet på sykehuset her.) Og det så vi at er sant. I kommunene der vi har satt opp enkle, men relativt jordskjelvsikre hus, har folk etterpå bygget mange kopier av dem på eget initiativ. Samme detaljer i grunnmur, vegger, vinduer, hjørner, møner og tak som de har sett bygget i praksis av "Mission". Det gjelder f.eks. over åtti hus i bare én av de seks kommunene vi er slik engasjert i. Også der armeringsjern og sement ikke er å oppdrive, eller er for dyrt, må det bygges etter jordskjelvene. Men hus av jord, stein og tre kan også bygges relativt sikre. Teknikkene for det er på vei ut i landsbyene, og de jordløse viser veien. Da er verden snudd passelig på hodet, slik det kan skje når Gud ser til sine minste.

... og så tok vi bussen hjem, eller i alle fall fem timer av veien hjem. Det var også en spennende tur, som det går an å se video av på Facebook-siden vår, "Kristin og Erik i Nepal". Velkommen med som passasjer på den bussen, hvis du tør!

En visjon blir født

"Hvordan kan de uføre i blant oss være en del av fellesskapet?" Det har lenge vært et stort spørsmål her i kirka vår. For en rullestolbruker er det ikke lett å ta seg fram. Det kan koste mange tusen rupees om hun skal i kirken. Flere av dem har gamle foreldre, vi vet ikke hvor lenge foreldrene kan ta seg av dem.

Vi har allerede flere sterkt uføre som hører til menigheten.

*Et samlet ledermøte i kirken sier:
"Vi trenger et "kripa ghar" (= barmhjertighetshus)!"
... men hvor?*

I kirken har vi fundert lenge på hvor vi kan bygge et slikt "barmhjertighetshus". Og nå har vi falt ned på en løsning med mange fordeler:

Vi vil bygge en ny og større sal her på toppen av kirken! Dagens kirkesal lager vi om til rom der de uføre kan bo. Da får vi også plass til butikk og verksted ut mot gaten, der de kan selge ting de lager, og kristen litratur.

Da trenger de ingen transport til kirken. Kirkerommet får en større hall. Og ikke minst, - troen møter nøden i kirken. Slik lærer vi Kristus bedre å kjenne. Så nå er visjonen født, bare planlegging, finansiering og gjennomføring gjenstår!

Barn ingen hindring!

Selv er vi nå på vei til Norge, men Okhaldhunga får en solid forsterkning:

Amanda og Lars Even Øvregård, henholdsvis ortoped kirurg og barnelege, stiller nok en gang opp som vikarer gjennom sommeren. Til sammen utgjør de en fantastisk forsterkning for legestaben på sykehuset.

Tidligere har de vært i Okhaldhunga med både null, ett og to barn. I år kommer de med tre! Vi møttes på gjestehuset i Katmandu, de på vei østover mot Okhaldhunga, vi vestover mot Norge. Her er sitter lille Noëli på pappas rygg, mens storesøsken Elona og Samuel følger godt med. Et sterkt team med mye god stemning.

Hilsen
Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal.
Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Merk Prosjekt nr: 122.47.631 "Okhaldhunga sykehus".